

Uznając, że w przypadku w którym porównywany wzór został wykorzystany w towarach różnego rodzaju lub przeznaczenia, różnica ta może uniemożliwić poinformowanemu konsumentowi rozpoznanie starszego wzoru, Sąd naruszył art. 25 ust. 1 pkt b) [rozporządzenia nr 6/2002] w związku z art. 6 i art. 7 ust. 1 [rozporządzenia nr 6/2002]. Artykuł 7 [rozporządzenia nr 6/2002] zawiera fikcję prawną, w myśl której zakłada się, że każdy udostępniony publicznie model jest znany zarówno środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży, do której należał starszy model, jak i poinformowanym użytkownikom tego rodzaju towarów, których dotyczy sporny wzór. Po ustaleniu, że miało miejsce ujawnienie starszego modelu należy wychodzić z założenia, że wspomniany poinformowany użytkownik zna zarówno starszy model, jak i sposób jego wykorzystania, co wynika z dowodów i argumentów przedstawionych przez strony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002 L 3., 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen
administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 24 lipca 2015 r. – Petja Miłkowa/Izpyłnitelen direktor na
Agencija za priwatizacija i sledpriwatizacionen kontrol**

(Sprawa C-406/15)

(2015/C 337/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Petja Miłkowa

Strona przeciwna: Izpyłnitelen direktor na Agencija za priwatizacija i sledpriwatizacionen kontrol

Druga strona postępowania: Wyrchowna administratiwna prokuratura

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 2 konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych zezwala na określoną przez państwa członkowskie w przepisach szczególną uprzednią ochronę przed wypowiedzeniem wyłącznie w wypadku osób niepełnosprawnych zatrudnionych w ramach stosunku pracy, lecz nie w wypadku urzędników państwowych o takiej samej niepełnosprawności?
- 2) Czy art. 4 i inne przepisy dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy zezwalają na krajowe uregulowania prawne określające szczególną uprzednią ochronę przed wypowiedzeniem wyłącznie w wypadku osób niepełnosprawnych zatrudnionych w ramach stosunku pracy, lecz nie w wypadku urzędników państwowych o takiej samej niepełnosprawności?

- 3) Czy art. 7 dyrektywy 2000/78/WE zezwala na ustanowienie szczególnej uprzedniej ochrony przed wypowiedzeniem wyłącznie w wypadku osób niepełnosprawnych zatrudnionych w ramach stosunku pracy, lecz nie w wypadku urzędników państwowych o takiej samej niepełnosprawności?
- 4) Czy w razie udzielenia odpowiedzi przeczących na pytania pierwsze i trzecie należy zastosować określoną przez krajowego prawodawcę szczególną uprzednią ochronę przed wypowiedzeniem przewidzianą dla osób niepełnosprawnych zatrudnionych w ramach stosunku pracy także w odniesieniu do urzędników państwowych o takiej samej niepełnosprawności, aby w ustalonych w niniejszej sprawie okolicznościach faktycznych i prawnych zapewnić zgodność z przepisami prawa międzynarodowego i prawa Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16.

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 maja 2015 r. w sprawie T-202/10 RENV Stichting Woonpunt i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2015 r. przez Stichting Woonpunt

(Sprawa C-414/15 P)

(2015/C 337/10)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Woonlinie, Stichting Allee Wonen, Woningstichting Volksbelang, Stichting WoonInvest, Stichting Woonstede (przedstawiciele: adwokat P. Glazener i prof. L. Hancher)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie w całości lub w części postanowienia Sądu (siódma izba) z dnia 12 maja 2015 r. w sprawie T-202/10 RENV odpowiednio do podniesionych zarzutów odwoławczych;
- Skierowanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania zgodnie ze stanowiskiem Trybunału;
- Obciążenie Komisji kosztami powstałymi w wyniku niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, niewłaściwej oceny istotnych okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia postanowienia poprzez rozstrzygnięcie, że skarga skierowana jest w rzeczywistości na pismo na podstawie art. 17 i że kontrola sądowa nie może tego obejmować. Swoim orzeczeniem Sąd pomija, że zgodnie z art. 108 ust. 1 TFUE skutki prawne postanowienia muszą być uzasadnione tym, że wcześniejsza sytuacja była niezgodna z traktatem. Sąd dokonuje błędnej wykładni wyroku TF1, wywodząc z niego, że sprawowana przezeń kontrola zaskarżonego postanowienia musi się ograniczać do kwestii tego, czy Komisja właściwie oceniła zgodność istniejącego systemu pomocy zmienionej odpowiednio do zobowiązań podjętych przez Niderlandy.